

TEŽKO JE ZAPUSTITI DOMAČE KRAJE

(esej ob pesmih – O. Župančič: Z vlakom in K. Kovič: Moje mesto)

Naslov je pomenljiv, saj je slovo od domovine ali domačega kraja težko, ker ti je dom pri srcu in ga ne bi zamenjal za nič na svetu.

Oton Župančič se je moral posloviti od domačega kraja in njegova žalost je vidna v pesmi »Z vlakom«, ki sporoča njegovo žalost in kako mu je žal, ker zapušča domovino. Šele zdaj, ob obhodu, se zave, koliko mu pomeni, kar ponazori z verzoma »Do zdaj nisem vedel, kako sem tvoj sin, kako te ljubim globoko«. Noče oditi, saj se mu že na poti toži po domovini in ko se pelje mimo hribov, gora, gozdov ter polj, se zave te lepote in zdi se mu, da ga zarja pozdravlja kot neznanca. Jaz sam si ne moram predstavljati, da bi zapustil za zmeraj domači kraj, v katerem imam toliko lepih spominov. Župančič prosi domovino, naj ga ne zapusti, da naj se ga oklene in da ne bo več pomislil, da bi jo zapustil (»domovina, daj mi roko, ne beži, ostani pri meni«). Želi, da bi bila njegova domovina povsod po svetu, da mu je ne bi bilo treba zapustiti nikdar več. Čez okno gleda, kako vse beži stran, le planine še ostanejo na vidiku. Domovina je vsem najdražja in je prav tako nihče noče izgubiti.

Tudi Kajetan Kovič sanja o svoji domovini, ki jo je že zapustil, a ve, da bo tam s srcem vedno doma. Še zmeraj živi v isti domovini, a je zapustil rojstno mesto, ki se ga še zelo dobro spomni, saj ga v pesmi zelo dobro in podrobno opiše, saj hoče, da bi imeli tudi mi predstavo o njegovem rojstnem mestu. V pesmi opazimo, da mu je zelo pri srcu. Ko se v mislih vrača v svoje otroštvo, ki ga je preživel v tem mestu, si lahko vsako stvar predstavlja in ve, da ga ne bo nikoli pozabil in da bo tam zmeraj doma (»vem, da sem bil, da sem, da bom doma na severu te male domovine«). Tudi jaz Brezovice ne bom pozabil, ko bom šel po svojih poteh, saj sem tu preživel, kot Kajetan Kovič, moje celotno otroštvo in prav zato lahko to pesem čisto vsak razume in doživlja podobno kot pesnik.

Pesnika sta žalostna, ker zapuščata svoj dom oz. sta ga zapustila in se ga zdaj spominjata. Obema je domovina zelo draga in jo v obeh pesmih dobro opišeta, čeprav jo Kajetan Kovič malce bolj podrobno. Župančičeva pesem se zdi meni veliko bolj čustvena kot Kovičeva, saj hoče Župančič nazaj in lahko občutimo to močno žalost, ki jo izraža. Pri obeh pesmih pa se moramo zamisliti, kako težko je pesnikoma, ker sta zapustila dom in da smo lahko veseli, da ga mi nismo.

Danes pa so po svetu v kakšnih državah tudi vojne in so ljudje prisiljeni v naglici zapustiti svoj dom, vedoč, da se morda ne bodo nikoli več vrnili in ti ljudje potem nimajo stalnega bivališča in so ves čas na poti, medtem ko sta pesnika samo zapustila dom. Po svetu se ves čas dogajajo grozote (naravne nesreče, vojne ...), zaradi katerih ljudje izgubljajo ne le domove, temveč tudi življenja.

Ljudje velikokrat premalo cenimo, kar imamo in se tega zavemo šele, ko to izgubimo. Vsakdo si zasluži dom in nihče nima pravice, da bi jim ga vzel.

Leon Redek, 9. a

OŠ BREZOVICA PRI LJUBLJANI

Šolska ulica 15, 1351 Brezovica

Mentorica: Zdenka Ivančič

Občina BREZOVICA